

de Arbeideres Side, der bryde en Strife, en saafaldet Skru. Og uagtet de ikke efter Lovgivningen ere berettigede til i den Anledning at foretage noget som helst Skridt, maa man dog sige, at naar man — jeg tror nok, at den høitærede Justitsminister i den Henseende har mere rene Hænder end de fleste af hans Kolleger — har det Uheld at se, at en Minister, f. Ex. naar han synes, at en Embedsmand gjør sig skyldig i Disciplinbrud, afftediger ham uden videre, afftediger ham endogaa paa Grund af Anstuelser, uden at kunne anføre noget som helst Andet, og det har man jo set her i Landet — fra den ærede Justitsministers Side kjender jeg intet Exempel derpaa, men nok fra anden Side — synes det mig, at man giver et daarligt Exempel, naar Sligt finder Sted fra oven — og saa synes jeg nok, at man kan forstaa, at den store Arbeidermasse, naar den ser, at der foretages Brud paa det, som den mener, er dens Livsinteresse, faar Øyst til at fortrædige dem, der gjøre saadant Brud. Da jeg er ganske enig med den ærede Justitsminister i, at det er uløbligt, skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa. Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet, er det andet Stykke i denne Forespørgsel, Spørgsmaalet om den Behandlingsmaade, der anvendes overfor de Anholdte. Nu vil jeg strax gjøre en enkelt Bemærkning, nemlig den, at jeg ønsker at frigjøre dette Spørgsmaal fra enhver personlig Betragtning, frigjøre det ogsaa overfor den i Sagen nærmest implicerede Undersøgelsesdommer; thi jeg søler mig overbevist om, at hans Afseer ikke i fjerneste Maade er forskjellig fra, hvad der foretages af den største Del af Dommerne mod Anholdte. Det er derfor, at jeg ikke ønsker, at de Bemærkninger, som jeg gjør om denne Ting, skulle blive opfattede, som Bemærkninger, der ere rettede mod den bestemte Undersøgelsesdommer, eller som Bemærkninger, der særlig ere rettede mod denne Sag, men jeg mener, at her foreligger et Punkt, som det er nødvendigt en Gang bliver gjort til Gjenstand for offentlig Diskussion, og som det er nødvendigt, tror jeg, at man foretager en Rettelse ved. Det er den Maade, hvorpaa man i Masser af Tilfælde behandler de Anholdte i Anholdelsestiden. Det er en Ting, som jeg har lagt Mærke til i mangfoldige Tilfælde, som jeg i mange Tilfælde har havt Leilighed til at høre bagefter saaledes, at jeg tror, at man kan sige om de danske Myndigheder, at under Straffeeksekutionen udvise de som Regel al den Mildhed, der efter Reglementet kan udvises, og i mange Tilfælde maasse lidt Mere. Jeg har

havt Leilighed til at tale med Forskjellige, som have udsaaet Straf, og har altid hørt dem tale derom paa en saadan Maade, at min Opmærksomhed er bleven henledet paa den ganske overordentlige Forsjæl, der er paa den Maade, hvorpaa en Mand bliver behandlet i Baretægtsfængsel og den Maade, hvorpaa han bliver behandlet, naar Straffedsoningen kommer. Det er en Ting, som efterhaanden er bleven mig klar, og som næsten, tror jeg, hvis den kom udenfor denne Sal, lod sig oplyse med Vidner. I alt Fald, hvis man vil anerkjende, at et Bevis kan tilveiebringes med tilbørlig Lovsagte og maasse ganske ulovsagte Vidner, kunde der føres fuldt Bevis for, at der mange Steder her i Landet udvises under Anholdelser en Afseer mod de Sigtede, som er fuldstændig urigtig og efter min Mening ogsaa fuldstændig i Strid med Arrestreglementet. Arrestreglementet er, saavidt jeg veed, affattet paa Foranstaltning af et Par Mænd, der baade theoretisk og praktisk havde Kjendskab til den Ting og maatte forudsættes at kunne forstaa det, hvorom der her er Tale, idet det nemlig er fremkommet paa Foranstaltning af afdøde Konferentsraad David og Minister Ørsted. Nu er jeg efterhaanden bleven overbevist om, at man for det Første i Strid med Arrestreglementet næsten alle Begne nægter Anholdte Extraforpleining. Det er, ligesom der var en stiltiende Overenskomst til Stede om, at det skulde være et Supplement til den indvittoriske Maxime, at man nægter dem enhver Extraforpleining og mange Gange anvender en Methode, som faktisk er Sult. Det er denne Methode per modum Sult, mod hvilken jeg mener, at det er rigtigt at udtale sig. Jeg mener, at det er rigtigt en Gang at faae denne Sag draget frem og faae Opmærksomheden henledet paa den. Det er en Slags stiltiende Overenskomst og en Ting, som finder Sted de fleste Steder, at man nægter de Anholdte Extraforpleining, lige indtil Befjendelsen har funden Sted. Dette er efter min Mening fuldstændigt i Strid med den Lovgivning, vi have om Arrestvæsenet, og ogsaa fuldstændigt i Strid med Baretægts Hensigt. Baretægts Hensigt er nemlig Frihedens Berøvelse og Isolation, men Baretægtsfængslets Mening omfatter ikke Mere end netop disse to Ting, og jeg forstaaar ikke, hvorledes man kan bringe Nægtelse af Extraforpleining, hvor der ikke foreligger disciplinær Forseelse, i Overensstemmelse med Arrestreglementet. Jeg ser ikke, hvorledes det vil være muligt at gjøre det. Men i Virkeligheden og praktisk turde Forholdet være dette, at — uden at jeg derved vil sige, at Undersøgelsesdom-